

2/1

מערכת בתי המשפט – פרשנות משפטית

"עולם המשפט הוא עולם השקר. אלו חיים בנשף מסכות. המערכת לא יודעת לעשות צדק. המשפט אינו נותן סיכוי לאיש מי שמזוכה – זה במזל; באותה מידה אפשר לערוך הגרלה: לקחת אלף נאשמיב ולהטיל בגורל שני זיכויים". עו"ד אביגדור פלדמן, מתאר את מערכת בתי המשפט.

כללי האתיקה לעובדי המדינה טפסים אודות עמוד הבית

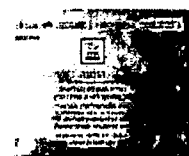
ח סיון עיתונאי בישראל תחקירים ספרות משפטית כתבי תביעה, כתבי הגנה, פסקי דין, חוקים

ניל הנדל
שופט
עליון:
הפללה
עצמית
על סמך
הודאה –
הודאת
בעל דין
כמאה
עדים.
נקודות
שבירה
בחקירה

אזהרת שופט
ערבוש עלוב
ופתטי סלים
ג'ובראן: לאישה
שעשתה סטוץ
באפליקציית
היכרויות JDATE
תמיד שמורה
הזכות להפוך
את הסטוץ

חיפוש
חיפוש

ועידת
המשפט
השלישית
של
מחוזות
לשכת
עורכי
הדין מלון
לאונרדו
אשקלון
26/8/14

לאונס -

ע"פ 1072-15

פורסם ב-11 בנובמבר 2015 מאת אילנה סתיו

ה...

פוסטים אחרונים

- גלעד נויטל
- מרעיב
- נאשמים:
- "מומלץ
- לשב"ס
- להרעיב
- נאשמים כדי
- שיגיעו לבית
- המשפט
- מותשים ויודו"
- התעללות
- באיציק אברג'
- 4 במרץ
- 2016
- דיני נפשות -
- פרשת
- השחיתות

וואי. סיידעתי ווסיידעתי. איל יום ניחנא ביתכאלם על וואחד וואחשוש איסמו סאלים ג'ובראן. הווה וואחשוש, מנחוס ומאג'נון כמאן. הווה סאלים ג'ובראן מיש ראג'ל. הווה וואחדה קוקסינלית ענדה כוס. מין אכבר אלף שאראמיט.

טוב בתרגום לעברית, מיום ליום השופט הערבוש בעליון סלים ג'ובראן נהפך יותר ויותר נשי. בשלב זה הוא עדיין קוקסינלי ועדיין לא נשי ממש, אבל ממש בקרוב אפשר יהיה להכריז עליו כאישה לכל דבר וענין, לרבות חיתוך מה שהיה פעם ביצים ונקניקיה, והחלפת סעיף המין במשרד הפנים.

ובמה דברים אמורים? לפנינו עוד ערעור על הרשעה בעבירת מין שבה אין שום ראייה. כלום. נאדה. להיפך הנסיבות מעידות שאישה אישה חרמנית שדגה גברים בג'וי-דייט הזמינה לעצמה גבר שיטחן לה את הצורה, ואחר כך הצטערה והפכה את הסטוץ לאונס. זה כבר הפך לדבר שבשגרה. בכל פסק דין של "עבירת מין" שופטי העליון טורחים להבהיר עד כמה הם מאמינים לאישה, ועד כמה היא אמינה, אחרת

קישורים

- אתר בתי המשפט
- הלמו חדשות
- מחדר המחשב
- נציבות תלונות
- הציבור על שופטים - תמצית החלטות

הפוסטים והעמודים הנצפים ביותר

- צפו בכתב אישום מטומטם נגד הרב עזרא שיינברג - אינוס טלפטי תפ"ח-52345-07-15
- הלוביסט הכי גדול במדינה בוריס קרסני

שמיצג חברי
 כנסת ואת כל
 תאגידי ההון
 והבנקים
 בישראל הוא
 מרגל סוכן
 ק.ג.ב.
 סרטון
 הבחורה
 מאלנבי 40 תל
 אביב - לא
 מצונזר -
 האונס שלא
 היה
 איך הוציאה
 לילך שם טוב
 5 מיליון ש"ח
 ממשד
 הרווחה
 בתביעה
 נזיקית? צפו
 בכתב התביעה
 של לילך שם
 טוב נגד משרד
 הרווחה
 ותלונות השווא
 שלה במשטרה
 נגד איתי בן
 דרור - ביהמ"ש
 מחוזי מרכז
 לוד ת.א.
 18235-04-14
 לילך שם טוב
 נ' משרד
 הרווחה ואח'
 חדשות

שדולת הנשים העשה להם זבור
 פומבי.
 מה שמחריד זה ששופטים חושבים
 שאפשר להרשיע בהעדר ראיות.
 שמספיק גרסה מזל גרסה, או מילה
 מזל מילה, והופה, להרשיע. זה
 שהחוק מאפשר להרשיע ללא ראיות
 זו עדיין לא סיבה שגם צריך להרשיע
 ללא ראיות.
 זו בהחלט הרשעת שווא, שקרית שאין
 לה כל בסיס. כאשר גבר ואישה
 עומדים בבית המשפט, זה אומר
 "עשינו מין בהסכמה" וזו אומרת "הוא
 אנס אותי", לא ייתכן ששובר השוויון
 יהיה "אמינות העד", כאשר סימני
 האמת תלויים ברמת הדרמה והיכולת
 ליילל ולבכות, בזה לכל אישה יש
 יתרון מובנה.
 כדי להרשיע צריך ראיות, ומי שמרשיע
 ללא ראיות כמו הערבוש במקרה זה,
 הרי שהוא פושע מתועב, פושע נגד
 האנושות ויש להודיע אותו ככזה
 למען ידעו ילדיו, לדותיו, נכדיו
 ונכדותיו וכל השייכים והשרמוטות
 בחמולת ג'ובראן, שהשופט הזה איננו
 אדון. זו גברת.
 אהלן וסהלן סאלים ג'ובראן. אחרי
 שזהבה גלאון עשתה לך ניתוח לשינוי
 מין, אל תתבייש. צא מהארון. גם
 לקוקסינלים יש זכויות!

בפרקליטות:
 תפירת התיק
 לשוקי משעול
 רשות המסים
 3 במרץ 2016
 אבנר
 הופשטיין
 מגל"צ: עשה
 שייחינג
 לגברים
 מטרידים
 ובסוף הנשים
 עשו לו שיימינג
 על
 הטרדה מינית
 2 במרץ 2016
 ענת הר אבן
 מהוצל"פ
 מציגר: טבלת
 הריביות
 הרצחניות של
 הבנקים
 בהוצאה לפוע
 ל 27
 בפברואר
 2016
 הילה טנא
 גלעד: דיווחים
 שקריים לאו"ם
 על נתונים
 הוצאת ילדים
 מהבית ויישום
 אמנת האו"ם הרשמה

עקוב אחרי מערכת בתי המשפט - פרשנות משפטית

מוסר ההשכל הוא שאסור לגג

לקיים יחסי מין אקראיים
 נימפומניות שרוצות סטוצים,
 לצלם את כל ההיכרות מתחילתה
 סופה. יש לצלם את כל המזדי
 האלה, גם כשהן פותחות
 ומוצצות, וגם כשהן מקבלות בת
 ולשמור על זה היטב, שכן רק זה
 להיות האס שיציל את הגבר הו
 מטענת אונס ע"י האישה המזדייננה.

מענגות:
 השופטת
 הפלילית
 מביהמ"ש
 שלום ת"א
 דניאלה שריזלי
 גוססת. העולם
 כל כך הרבה
 יותר טוב
 בלעדיה
 דיני נפשות -
 פרשת
 השחיתות
 בפרקליטות:
 תפירת התיק
 לשוקי משעול
 רשות המסים
 עונת הנקמות
 במתלוננות
 השווא החלה:
 עו"ד אורטל
 סיון (עדן מור)
 היא כוכבת
 הפורנו
 הלוהטת
 שהעלילה על
 עו"ד שלומי
 בלומנפלד
 שאנס אותה
 אבנר
 הופשטיין
 מגל"צ: עשה
 שיימינג
 לגברים
 מטרידים
 ובסוף הנשים

קבל כל פוסט חדש ישירות לתיבת
 הדואר הנכנס.

הצטרפו אל 85 שכבר עוקבים אחריו

נובת האימייל שלך

רשום אותי

לבנות אתר אינטרנט עם WordPress.com

מיוג עיני

- הורים
- ואזרחים
- לחודשים יולי -
- דצמבר 2015
- 27 בפברואר
- 2016
- פקידות הסעד
- משקשקות
- מעו"ד ורדה
- שטיינברג:
- איסור כניסה
- לוועדות
- הרווחה בגלל
- הצלחותיה -
- עו"ס רינת דר
- מנהלת לשכת
- רווחה שפירים
- ת"א אסרה על
- עו"ד ורדה
- שטיינברג
- לייצג
- הורים בוועדה
- 27 בפברואר
- 2016
- גרשון גרונפלד
- האנטיווכוס של
- ילדי חיפה

1072-15 ע"פ

10/11/2015 בית

המשפט

העליון

בשבתו

כבית

משפט

לערעורים

פליליים

והצפון סותם
 פ.ת.
 באמצעות
 תלונות סרק
 בלשכה נגד
 עו"ד יוסי נקר
 מומחה
 חוק ונוער 27
 בפברואר
 2016
 הפסיכיאטרית
 אלר קיאנסקי
 שכרה שירותי
 הבריון אורן
 טננבוים לאיים
 על עו"ד יוסי
 נקר בגלל
 חילוץ מוצלח
 מאשפוז כפוי
 של בת 11
 תנ"ז-39132
 27 10-15
 בפברואר
 2016
 יוסף אלון
 ביהמ"ש מחוזי
 ב"ש:
 הפרקליטות
 תופרת תיקים
 פליליים תוך
 סכסוכים
 אזרחיים
 ומגישה כתבי
 אישום מתוך
 להט להנדיל
 את מעגל

בפני השופטים:

1. המשנה לנשיאה א'

רובינשטיין

2. ס' ג'ובראן

3. י' עמית

- נגד -

המערער: המשיבות:

רועי 1. מדינת

שייניס ישראל

עו"ד

2.

ליאור בר פלוניתעו"ד

זהר

רחל

זוארץ-לוי

פסק דין

השופט ס' ג'ובראן:

ערעור על הכרעת דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (השופטים מ' גלעד, ר' פוקס וד' פיש) בתפ"ח 51550-10-13 מיום 4.11.2014, במכירתה הורשע המערער פה אחד

עשו לו שיימינג
 על הטרדה
 מינית
 אודות
 ביהמ"ש מחוזי
 נצרת פסק
 נגד עו"ד טל
 איטקין חויבה
 לשלם לתובע
 סך של
 11,000 ש"ח
 רת"ק-32858
 03-14 בן חיים
 נ' עו"ד טל
 איטקין
 לשכות רווחה
 ברשויות
 מקומיות:
 לשכות רווחה
 ברשויות
 מקומיות,
 פנימיות, מרכז
 חירום,
 משפחות
 אומנה, אימוץ
 - השירות
 למען הילד,
 מרכז קשר,
 מרכז הגנה
 לילדים, בתי
 אבות
 ספרות: בשם

המופללים -
 זכיי אזרח
 שהשכיר דירה
 בזמן כינוס
 נכסים ע"פ
 5207-06-15
 יהושע גנון נ'
 מדינת ישראל
 25 בפברואר
 2016
 נרפת תביעות
 לשון הרע
 פוקקת את
 נשיא ביהמ"ש
 המחוזי
 ירושלים אהרון
 פרקש: יורם
 פינקלשטיין
 ד"ר
 בניורולוגיה
 תבע את פרופ'
 אבינועם רכס
 על 3 מיליון
 ש"ח וקיבל
 7,000 ש"ח
 ת"א-09-3865
 25 12
 בפברואר
 2016
 אריאל
 ואגו-וגינה:
 הרשעת שווא
 של אתיופי על
 אונס בגין אי
 הבנת
 התנגדות

בעבירות של אינוס, לפי סעיף 345(א)
 (1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977
 (להלן: חוק העונשין); ומעשה סדום,
 לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף
 345(א)(1) לחוק העונשין. כמו כן,
 מופנה הערעור כלפי גזר הדין מיום
 13.1.2015, במסגרתו נגזרו על
 המערער 5 שנות מאסר בפועל;
 שלוש שנות מאסר על תנאי למשך 3
 שנים שלא יעבור עבירות מין או
 אלימות מסוג פשע; 12 חודשי מאסר
 על תנאי למשך 3 שנים שלא יעבור
 עבירת מין או אלימות מסוג עוון;
 ופיצוי למתלוננת בסך של 70,000
 ש"ח.

רקע והליכים

כתב האישום

1. על פי הנטען בכתב האישום,
 ביום 14.10.2013 המערער
 יצר קשר עם המתלוננת
 באתר ההיכרות "ג'יי-דייט",
 והציג את עצמו כגרוש ואב
 לילדה, שהתגרר שנים.
 בארצות הברית ועסק שם
 בעריכת דין - אף שכל
 הפרטים הללו לא היו נכונים.
 המתלוננת נתנה למערער
 את מספר הטלפון הנייד
 שלה, ולמחרת היום הוא יצר
 קשר עמה בשעות הבוקר.
 השניים שוחחו בטלפון מספר
 פעמים במהלך אותו יום,
 ובשיחות אלה ביקש המערער

אחותי (תהל
 רן), ילדים
 רחוקים (יעקב
 אליה), בשם
 טובת הילד
 (מילי מאסס),
 מאמרים -
 פרופ. אסתר
 הרצוג,
 שופטת תנה בן
 עמי
 ועדות וחברים
 בכנסת: זכויות
 הילד, חינוך,
 מרינה
 סולודקין
 מבקר המדינה
 פקידי סעד:
 חוק הנוער,
 חוק האימוץ,
 סדרי דין,
 ועדת החלטה
 עובד,
 סוציאלי
 עובדים
 סוציאליים: יוסי
 זיידר, שירה
 שביט אורגד
 ונעמי הלימי,
 ועוד...
 מכוני אבחון
 וטיפול: מכון
 שקד

טלפתית אחרי
 שהפין חדר
 ופמפם קמעא
 - מחוזי
 באר-שבע
 תפ"ח-2187
 10-12-24
 בפברואר
 2016
 תפירת התיק
 לניסים חדאד
 קבלו את
 פרוטוקול
 עדות דר' היס:
 הרופאים
 בדקו בישבן
 של תינוק
 לחיפוש ראייה
 לחדירת פי
 ופצעו לתינוק
 את הישבן
 תפ"ח-52781
 02-12-23
 בפברואר
 2016
 החקיר ערוץ
 10 פנים
 אמיתות
 תחקיר משה
 הרוש: זעקת
 ילדי חטופי
 הרווחה -
 תעשיית
 הסחר בילדים
 22 בפברואר
 2016

כי ייפגשו לקראת השעה
 22:30. המתלוננת השיבה כי
 מדובר בשעה מאוחרת
 שאינה מתאימה לה, אלא
 שסמוך לשעה 22:00,
 התקשר המערער אל
 המתלוננת והודיע לה כי הוא
 מצוי בדרכו אל ביתה.
 המתלוננת אמרה שוב כי אולי
 עדיף שיפגשו ביום אחר,
 אולם לבסוף נעתרה
 לבקשתו. סמוך לשעה 22:30
 הגיע המערער אל ביתה של
 המתלוננת ואסף אותה
 כרכבו לבית קפה ב**** *
 (להלן: בית הקפה), ומשם
 המשיכו השניים לחוף הים
 ב**** * (להלן: חוף הים).
 בהיותם בהוף הים, חיבק
 המערער את המתלוננת,
 נישק אותה בפיה וניסה לגעת
 באיבר מינה, אך המתלוננת
 עצרה אותו, אמרה לו כי
 הדבר אינו נעים לה וביקשה
 שיחזיר אותה לביתה.
 המערער נעתר לבקשה,
 ובסמוך לשעה 00:30 הגיעו
 השניים לאזור ביתה של
 המתלוננת. המערער ביקש
 לעלות לדירת המתלוננת
 (להלן: הדירה) כדי להטיל את
 מימיו, וכך נכנסו השניים אל
 הדירה, בה ישן באותה עת
 בנה בן ה-9.

לאחר שיצא מהשירותים, ניגש

משרד
 הרווחה: יצחק
 בז'י הרצוג,
 חנה סלוצקי,
 מוטי וינטר,
 משה כחלון,
 בתיה ארטמן,
 רוני מלקאי,
 נחום עידו,
 רחל שרביט,
 נחום
 איצקוביץ,
 סימונה
 שטיינמץ,
 רונית וינגרטן,
 אמיר שוורץ,
 מאיר כהן,
 יוסי סילמן

משרד
 המשפטים:
 ציפי לבני,
 יהודה וינשטיין
 פליליסטים
 חסרי דיור
 אנשים עם
 מוגבלויות:
 עיוורים, נכים
 מפגרים

שירים
 וסאטירה:
 פינק פלויד,
 הדור האחרון -
 ריטלין, שלמה
 בר - ריטלין,

הקרנבריס -
 אינסטינקט
 חייתי,
 תגים: חוק
 הנוער, ילדי
 תימן, ילדים
 פליטים,
 אפוטרופסות,
 מומחים
 רפואיים,
 ביטוח דקלה,
 יוצאי אתיופיה
 , ניסויים בבני
 אדם, חסרי
 בית, ניצולי
 שואה, פרשת
 השופט המכה
 ילדיו, נזקקות
 , איגוד
 העובדים
 הסוציאליים
 בית משפט
 לענייני
 משפחה: אסף
 זגורי, שמואל
 בוקובסקי,
 אריאל בן ארי
 , נפתלי שילה,
 יהודית
 שטופמן,
 אספרנצה
 אלון, יורם
 שקד, סאר
 ג'וסי, עליסה

המערער אל המתלוננת, חיבק אותה
 ואמר שהוא רוצה להרגיש אותה.
 המתלוננת השיבה כי אינה מעוניינת,
 והחלה לצעוד לכיוון דלת הכניסה -
 אותה הותירה פתוחה עם כניסת
 המערער - תוך שניסתה ללוותו
 החוצה. בתגובה, חיבק המערער את
 המתלוננת, והוביל אותה בניגוד
 לרצונה לחדר השינה של בתה
 הגדולה, אשר לא נמצאה בדירה
 באותו זמן. המתלוננת חזרה על כך
 שאינה מעוניינת וניסתה להדוף את
 המערער, אך הוא דחף אותה לעבר
 המיטה בחדר, והחל לנשק אותה
 בפיה. בהמשך לכך, הפשיט המערער
 את המתלוננת מחולצתה וחזייתה,
 והחל לנשק אותה בשדיה ועל גופה.
 בכל אותה עת, המתלוננת התנגדה
 וביקשה כי יחדל ממעשיו. המערער
 התעלם מבקשותיה, הוריד גם את
 מכנסיה והתפשט בעצמו. לאחר מכן,
 דחף בכוח את ראשה של המתלוננת
 לעבר איבר מינו, וביקש כי תבצע בו
 מין אוראלי. המתלוננת הדפה את
 המערער, ואמרה כי אינה מעוניינת
 בכך. בתגובה, המערער יישר את
 רגליה, ותוך שהוא אוחז במתלוננת
 בחוזקה, ליקק את איבר מינה
 והחדיר אליו את אצבעותיו, וכל זאת
 בזמן שהמתלוננת אומרת כי הוא
 מכאיב לה ומבקשת כי יפסיק את
 מעשיו. המערער התעלם מבקשותיה,
 והחדיר את איבר מינו לאיבר מינה
 של המתלוננת, בניגוד לרצונה ושלא
 בהסכמתה החופשית - בעודה
 אומרת לו כי לא טוב לה וכי היא

תרבות
 הישראבלוף
 החוגגת
 בביהמ"ש:
 מסיבת פרידה
 לשופטת זיוה
 הדסי הרמן
 ולשופטת יעל
 אחימן שלא
 ידעה על
 קיומה
 ולא נכחה 21
 בפברואר
 2016

**תגובות
 אחרונות**

- ⊕ שי על ורד
 שביט
 פינקלשטיין
 ביהמ"ש...
 E_S על
 הלוביסט
 הכי גדול
 במדינה
 בוריס...
 ⊕ זאהרון על
 השופטת
 נאוה בן
 אור טיפול
 כושל...
 ⊕ אמא שלך
 על חדשות
 מענגות:
 השופטת
 הפלילית
 ...מ
 ⊕ תושביי

מילר , גאולה
 לוי , יעקב כהן
 חגית מטלון
 בית משפט
 לנוער: עדנה
 בן לוי , אורי בן
 דור , גלית מור
 ויגוצקי , יובל
 שדמי , רות בן
 חנוך , אריה
 נאמן , אריה
 שיינפלד ,
 היאם קרוואני
 , טובה פרי ,
 ניצנה בן דוד
 בית דין
 לעבודה:
 אורלי סלע
 בית משפט
 שלום: חנה ינון
 , עירית הוד
 בית משפט
 עליון: חנן
 מלצר , עדנה
 ארבל , אשר
 גרוניס , אורי
 שוהם , מרים
 נאור
 בית משפט
 מחוזי: יהושוע
 גייפמן , יהודית
 שטופמן ,
 בלהה גילאור
 עתירות לבג"צ
 על פשעי
 משרד הרווחה

מבקשת שיסיים וילך. בשלב מסוים.
 החדיר המערער את איבר מינו לפיה
 של המתלוננת, ולאחר שזו דחפה
 אותו מעליה, שב והחדיר את איבר
 מינו לאיבר מינה בחוזקה ושלא
 בהסכמתה, עד אשר הגיע לסיפוקו.

בגן מעשים אלו הואשם המערער
 בעבירת אינוס, לפי סעיף 345(א)(1)
 לחוק העונשין; ובעבירת מעשה
 סדס, לפי סעיף 347(ב) בנסיבות
 סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין.

2. בתגובתו לכתב האישום,

הודה המערער כי קיים יחסי
 מין מלאים עם המתלוננת אך
 טען כי אלו היו בהסכמה. לפי
 גרסתו, הוא חשף כבר
 בשיחתו הראשונה עם
 המתלוננת כי הטעה אותה
 בפרטים אותם פרסם
 בפרופיל שלו באתר
 ההיכרויות, והציג את האמת
 לגבי השתלשלות האירועים,
 כפי שפורטה על ידו, הייתה
 כדלהלן: בינו לבין המתלוננת
 התקיימה בבית הקפה פגישה
 מוצלחת, אשר כללה שיחה
 קולחת, נשיקה וניפופים.
 בחף הים, הוא והמתלוננת
 התנשקו שוב, וקיימו מגעים
 אינטימיים בהסכמה אשר
 כללו נשיקות בחזה
 המתלוננת והחדרת אצבעות
 לאיבר מינה. לטענתו,
 המתלוננת נהנתה ממגעים

העיר על
 הפרקליטה
 רחלי חזן
 מתחזה
 לעיתונ...
 מישהו על
 דיתה
 פרוד'נין על
 שרה
 נתניהו...
 דויבר על
 השופט
 המעורער
 בנפשו
 שמאי בקר,
 ...
 בשם
 הנרמסים
 על עו"ד דב
 אבי אור
 הורשע
 באי...
 דרור על
 הפנטזיות
 הנרקוטיות
 של אסף
 זגרי...
 חבורת
 פסיכיים על
 נכשל צייד
 המכשפות
 של המרכז
 לנפ..

המדריך
 לבית
 המשפט
 לענייני
 משפחה.

איך
נכנסים
ואיך
יוצאים
ממנו:
תפקידם
של
השופטים
עורכי
הדין,
ופקידות
הסעד

לעקוב
אחרי
הבלוג
באימייל

הכניסו את
כתובת הדוא"ל
שלכם, כדי
לעקוב אחרי
הבלוג ולקבל
עדכונים על
רשומות
חדשות במייל.
הצטרפו אל
85 שכבר

אלו, והוא הפסיק אותם
לאחר שהזכיר למתלוננת כי
נקבע לה למחרת ראיון
עבודה. הוא הציע למתלוננת
להסיעה לביתה, ובהיותם
ברכב השניים המשיכו
להתגפף תוך כדי נסיעה.
בשלב זה, המתלוננת שאלה
אותו האם יוכל לגייס כסף
עבור עסק שברצונה להקים.
בהגיעם לבית המתלוננת,
טען המערער כי היא הזמינה
אותו לעלות, שם המשיכו
לשוחח ולאחר מכן קיימו יחסי
מין מלאים ביוזמתה ובשיתוף
פעולה מלא מצידה. בסיומם,
שוחחו מספר דקות נוספות –
שיחה בה ביקשה ממנו
המתלוננת פעם נוספת כי
יתמוך במיזם העסקי שלה –
ואז הודיע כי מאוחר ועליו
ללכת. בנסיעתו הביתה,
הופתע לגלות כי המתלוננת
מחקה אותו מחשבון
הפייסבוק שלה, וכי היא
מאשימה אותו בקיום יחסי מין
בכוח ושלא בהסכמה.

בית המשפט המחוזי

3. ביום 4.11.2014, לאחר
שמיעת הראיות, הרשיע בית
המשפט המחוזי את המערער
בעבירות המיוחסות לו בכתב
האישום. בית המשפט המחוזי
סקר באריכות את

מוסדות
פסיכיאטריים
איתנים,
אברבנאל, נס
ציונה, טירת
הכרמל, כפר
שאול, לב
השרון, מזרע
, זיו בצפת,
שער מנשה,
'הדרכת הילד'
- נהריה,

RSS - פוסטים
RSS - תגובות

סרקו את
הברקוד
לכניסה
לאתר
פרשנות
משפטית

עוקבים אחריו

הזן את

הרשמה

שגות משפטיות

ארכיון

בחירת חו

גרסאותיהם של המערער והמתלוננת, ובצא את גרסתה מהימנה ומחוזקת בראיות נוספות, בעוד גרסת המערער הותירה עליו רושם בלתי מהימן בנקודות רבות. בית המשפט המחוזי הכריע, על פי כלל הנתונים שלפניו, כי המתלוננת הביעה בבירור את חוסר רצונה לקיים יחסי מין, וכי לא ניתנה הסכמה חופשית מצדה לקיומם.

4. בית המשפט המחוזי מצא את עדותה של המתלוננת מהימנה וכנה, הן ביחס לנסיבות ההיכרות והפגישה בינה לבין המערער בבית הקפה ובחוף הים, והן ביחס לאירועים בדירה, והעדיף אותה על פני עדותו של המערער. תחילה בית המשפט המחוזי דחה את גרסת המערער לפיה גילה למתלוננת כבר בשיחתם הראשונה שפרטיו ואופן הצגתו באתר ההיכרויות אינם אמת, נוכח עדות המתלוננת כי שקלה לבטל את ההתקשרות עמו נוכח מראהו, ונמלכה בדעתה לאור נתוני המתאימים לקשר רציני. בית המשפט המחוזי קבע כי לו ידעה המתלוננת שהפרטים שמסר המערער באתר אינם נכונים,

הרי שכלל לא היה נוצר מפגש בין השניים. בנוסף, בית המשפט המחוזי עמד על כך שהמתלוננת תיארה פרטים אותם סיפר לה המערער בפגישה, אותם אין זה סביר שהייתה ממציאה, כגון מועד בחינת הלשכה שהוא צפוי לעבור, והמש"ד אותו הוא משפץ. גם ביחס לאירועים בחוף הים, קיבל בית המשפט המחוזי את גרסת המתלוננת, לפיה אמנם התקיימו גיפופים, אך היא עצרה את המערער בניסיונו לגעת באיבר מינה והבהירה כי אינה מעוניינת בכך בשלב מוקדם של ההיכרות. בית המשפט המחוזי מצא כי המתלוננת תיארה את האירועים בפירוט, על אף שאלו לא היו נוחים לגרסתה, וכי הדבר העיד על כנות הדברים שסיפרה. גרסת המערער לפיה הוא זה שהפסיק את המגע המיני שהגיע לשלב מתקדם יחסית, בשל השעה המאוחרת, נדחתה משום שלא עלתה בקנה אחד עם התנהגותו בהמשך, כאשר עלה לדירת המתלוננת, לשיטתו מתוך הבנה כי יקיימו יחסי מין.

עוד קיבל בית המשפט המחוזי את גרסת המתלוננת, לפיה לא הזמינה את המערער לעלות לדירתה, וכי הוא

עשה זאת באמתלה שעליו לגשת לשירותים. בית המשפט המחוזי מצא כי המערער שינה את גרסתו בעניין זה, לאחר שבחקירתו במשטרה טען שהמתלוננת לא הזמינה אותו לעלות אך הדברים היו ברורים, ואילו בעדותו בפני בית המשפט העיד כי המתלוננת הזמינה אותו במפורש לעלות ואף שכנעה אותו לאחר שהביע הסתייגות. לשינוי מהותי זה לא הוצע הסבר על ידי המערער, ובית המשפט המחוזי ציין כי ככל הנראה נבע השינוי מכך שהמערער שמע את עדויות התביעה, וסבר כי שינוי גרסתו בעניין היוזמה לעלות לדירה יתיישב טוב יותר עם גרסתו לשאר האירועים מושא כתב האישום.

בכל הנוגע לאירועים בדירת המתלוננת, בית המשפט המחוזי קבע שעדות המתלוננת מהימנה עליו, וזאת נוכח העובדה שעדותה הייתה שוטפת ומפורטת, בל שניסחה להסתיר או לכסות חלקים שלא היו נוחים לה, או שהציגו אותה באור לא מחמיא. בפרט, בית המשפט המחוזי התייחס לכך שהמתלוננת הודתה בקיום מגעים מיניים משותפים בבית הקפה, והודתה בכך שהמערער הצליח לתמרן אותה למצב בו הסכימה להכניס אדם זר לדירתה בשעת לילה מאוחרת – למרות ידיעתה שהוא מעוניין במגע מיני שהיא עצמה לא הייתה מעוניינת בו – מבלי שלחץ או איים עליה. כמו כן, הודתה בכך שהתנגדותה למעשיו של

המערער בדירתה לא הייתה קולנית, אגרסיבית או תקיפה, וזאת משום שחששה להעיר את בנה שישי בסמוך.

5. בית המשפט המחוזי דחה את טענת המערער, לפיה בכך שהמתלוננת עצמה העידה שלאחר האירוע לא הייתה בטוחה שמדובר באונס, יש לפגוע באמינות גרסתה ולהראות שיחסי המין היו מוסכמים. כן נדחתה הטענה כי רק לאחר שיחתה עם השוטר שלמה אלבו (להלן: אלבו), שוכנעה באופן סובייקטיבי כי נאנסה. בית המשפט מצא כי המתלוננת הייתה עקבית בתיאור עובדות המקרה ועמדה לכל אורך הדרך על העדר הסכמתה לקיום יחסי מין. נמצא כי באמירתה שאינה בטוחה שהיה אונס, התכוונה לכך שנעדרה ביטחון בדבר הכותרת המשפטית הנכונה לעובדות האירוע, וזאת לאור נסיבותיו המיוחדות, בלי שהסתייגה מהעובדות כפי שתוארו על ידה. כמו כן, נקבע כי אלבו מסר את פרשנותו המשפטית, לפי הבנתו, לעובדות שהמתלוננת מסרה לו, וזאת מבלי שהשפיע על תיאור העובדות על ידה – ועל כן עדותה לא

"זוהמה", כטענת המערער.
לבסוף, בית המשפט המחוזי
דחה את טענת המערער כי
התנהגותה של המתלוננת
לאחר המעשה אינה
התנהגות סבירה של נפגע
עבירת מין. המערער הפנה
לכך שלאחר האירוע
המתלוננת שיחקה במשחק
בטלפון הנייד, גלשה באתר
ההיכרויות ולמחרת הלכה
ללשכת התעסוקה ולראיון
עבודה. בית המשפט המחוזי
הדגיש כי נפגע עבירת מין
אינו חושב תמיד באופן עקבי
ומחושב, ואין לשפוט את
תגובותיו לאחר מעשה על פי
אמת מידה של אדם שלא
נעברה בו עבירה. על סמך
כל האמור, קבע בית המשפט
כי הוכח שהמתלוננת הביעה
בבהירות את חוסר הסכמתה
לקיום יחסי מין עם המערער,
וכי המעשים נעשו בניגוד
לרצונה.

6. בית המשפט המחוזי יעמד על
כך שעל פי סעיף 54א(ב)
לפקודת הראיות [נוסח חדש],
התשל"א-1971 (להלן:
פקודת הראיות), ניתן
להרשיע אדם בעבירות מין
המנויות בסימן ה' לפרק י'
לחוק העונשין על סמך עדות
נפגע העבירה בלבד, ובלבד
שיפורטו הנימוקים לכך. בית

המשפט המחוזי מצא כי מידת מהימנותה של המתלוננת מהווה הנמקה מספקת, והפנה גם לראיות לחיזוק גרסתה: ראשית, המתלוננת מחקה את המערער מחשבון הפייסבוק שלה מיד לאחר האירוע בדירתה, ושינתה את כותרת מספר הטלפון שלו בטלפון הנייד שלה ל"לא לענות"; שנית, המתלוננת שלחה בשעת לילה מאוחרת מסרון לידיד המצוי בתאילנד, בו צינה כי נפגעה על ידי מישהו (יצוין, כי במסרון עצמו נכתב "הופגה", אולם בית המשפט המחוזי מצא כי מדובר בשגיאת כתיב); ושלישית, תיאור מצבה הנפשי ביום המחרת על ידי חברה ומכריה. בית המשפט המחוזי מצא כי קיים חיזוק למסקנתו גם בכך שגרסת המערער ביחס למניע שהביא, לטענתו, את המתלוננת להעליל עליו עלילה, לא התייבבה מבחינה גיונית. זאת, משום שעל פי גרסתו, המתלוננת נהנתה מיחסי המין עמו, והוא אף הסכים לסייע כלכלית למיזם שלה – העללת עלילה עליו במצב זה שקולה לכריתת הענף עליו הוא טוען שתכננה לשבת. על סמך קביעותיו וממצאיו, החליט בית המשפט המחוזי להרשיע את המערער

בעבירות אשר יוחסו לו בכתב
האישום.

7. ביום 13.1.2015, גזר בית המשפט המחוזי את דינו של המערער. בגזר דינו, בית משפט המחוזי עמד על הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בו, על מדיניות הענישה הנהוגה ועל הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. נקבע כי הערכים שנפגעו מביצוע העבירות הם כבוד האדם, הזכות לאוטונומיה על הגוף והזכות לביטחון אישי, וכי מידת הפגיעה בהם משמעותית. בבחינת נסיבות ביצוע העבירה, ציין בית המשפט המחוזי כי למעשים קדם תכנון מסוים, מהשלב שבו הגיעו המערער והמתלוננת לאזור ביתה, אז המציא אמתלת שווא כדי להיכנס לדירה. כן נקבע כי המעשים נעשו תוך ניצול מצבה הפגיע של המתלוננת, וכי המערער היה יכול להפסיק בכל שלב את המעשים, אך לא עשה זאת למרות בקשותיה של המתלוננת, ותוך שלא הבין את הפסול במעשיו. שיקול נוסף לחומרה היה הנזקים הרגשיים והנפשיים המשמעותיים אשר נגרמו

למתלוננת ופורטו בתסקיר הנפגעת בעניינה, ואשר מחמת צנעת הפרט לא נרחיב עליהם. מנגד, עמד בית המשפט המחוזי על השיקולים הבאים לקולה: העדר אלימות בביצוע העבירות; קיומה של היכרות מסוימת בין המתלוננת למערער; והתקיימות מעשים בעלי גוון מיני אשר בוצעו בהסכמה וקדמו לעבירות.

בקביעת מתחם העונש ההולם, בית המשפט המחוזי קבע כי על פי המבחן המהותי-מוסרי, יש לראות בעבירת האינוס ובעבירת מעשה הסדום שני מעשים נפרדים, אף שבוצעו ברצף אחד, ועל כן הועמד מתחם הענישה בעניינו של המערער על 4-8 שנות מאסר בפועל, לצד מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננת.

8. בקביעת העונש המתאים למערער, התייחס בית המשפט המחוזי לכך שהעבירה בה הורשע המערער היא מהחמורות בספר החוקים ומהווה חלק מתופעה של יחס פסול כלפי נשים, אשר החברה מעוניינת להוקיע; לכך שהמערער ניצל את תמימותה וטוב ליבה של המתלוננת ורמס את כבודה; ולעובדה שהמעשים נעשו בתוך ביתה של המתלוננת,

אשר אמור היה להיות מבצרה. מאידך, בית המשפט המחוזי התייחס לכך שהמערער נעדר עבר פלילי והיה זה מעצרו הראשון; כי המעשים לא לווו באלימות; וכי הוא ניהל חיים נורמטיביים עד לעבירות מִשֵּׂא כתב האישום. לאחר ששקלל את השיקולים לקולה וחומרה, השית בית המשפט המחוזי על המערער את העונשים המפורטים בפסקה 1 לעיל.

טענות הצדדים

9. ביחס להכרעת הדין, טוען המערער כי בית המשפט המחוזי טעה בכך שהרשיעו בהתבסס על עדותה של המתלוננת, וזאת משום שעדות זו הייתה תמוהה ובעייתית, והמתלוננת אף הסתירה פרטים בדבר המפגש בבית הקפה, אשר סברה כי יפגעו במהימנות גרסתה. לשיטת המערער, תמיהות אלה לא זכו להתייחסות בהכרעת דינו של בית המשפט המחוזי, אף שיש בהן לפגוע במהימנות גרסתה של המתלוננת ולהפחית מהמשקל אשר ניתן לעדותה. המערער מוסיף כי בית המשפט המחוזי שגה בכך שנתן אמון בעדות המתלוננת

– תוך הפניה לכך שעדותה לווה בפרצי בכי – משום שלטענתו, משאין חולק על מהימנותה הסובייקטיבית של המתלוננת, אין בהתייפחותה להוות חיזוק לגרסתה.

10. המערער חוזר על טענתו בפני בית המשפט המחוזי, כי מחומר הראיות עולה שגרסת המתלוננת בדבר התנגדותה וחוסר הסכמתה למעשי המערער נוצרה בדיעבד, לאחר שהבינה משיחותיה עם חברתה ועם אלבז כי עליה לתאר חוסר הסכמה וסירוב מילוליים. לעמדת המערער, המתלוננת עצמה לא הייתה בטוחה שנאנסה מיד לאחר האירוע, ועל כן לא תיתכן גרסתה כי הביעה במפורש את סירובה לקיום יחסי מין עמו. בפרט מתייחס המערער לעדות המתלוננת לפיה אמרה למערער כי היא מרגישה שהוא אונס אותה, אמירה שלשיטתו אינה משתלבת עם חוסר הביטחון בדבר קיומו של אונס לאחר האירוע. לחיזוק טענתו, מפנה המערער לכך שהמתלוננת לא פנתה למשטרה מיד לאחר האירוע. משכך, סבור המערער כי בית המשפט המחוזי שגה בכך שנתן אמון בגרסת המתלוננת

בדבר חוסר הסכמתה.

11. המערער טוען גם לקיומם של מחדלי חקירה בעניינו, אשר לא זכו להתייחסות בפסק דינו של בית המשפט המחוזי. ראשית, המערער מפנה לשתי שיחות אשר נערכו בליל האירוע, בין השעות 2:34 ו-2:37, בין הטלפון של המתלוננת לטלפון אחר, הרשום על שמו של א' א' (להלן: השיחות הנוספות). לשיטת המערער, קיומן של השיחות הנוספות מוכיח כי שיחתה הראשונה של המתלוננת לאחר האירוע לא הייתה לחברתה, כפי שהעידה, וכי המתלוננת ביקשה להסתיר את השיחות הללו מבית המשפט. המערער מוסיף כי המשיבה לא העידה את א' א' ולא בחנה את השיחות הנוספות, על אף חשיבותן של השיחות הללו כשיחות הראשונות אותן ביצעה המתלוננת לאחר האירוע. מחדל חקירה נוסף, לגרסתו, הוא בכך שאלבז לא ערך תרשומת כתובה של שיהתו עם המתלוננת ביום שלמחרת האירוע, ושיחתם תועדה רק באמרה אותה מסר למחרת היום, על אף ששיחתו עמה נעשתה מתוקף תפקידו כשוטר.

12. המערער סבור כי בית המשפט המחוזי שגה בקביעתו כי התנהגותה של המתלוננת לאחר האירוע מחזקת את גרסתה, וזאת ממספר טעמים: ראשית, נטען כי למחיקת המערער מחשבון הפייסבוק של המתלוננת אין ערך ראייתי, שכן לא ברור מה הניע אותה למעשה זה. שנית, נטען כי עדויות מכריה של המתלוננת בדבר מצבה הנפשי חסרות משקל ראייתי, וזאת הן בשל המחדל המשטרתי בכך שלא נחקרו השיחות הנוספות, והן משום שהעדויות היו בדבר מצבה הנפשי מספר שעות לאחר האירוע ולא מידית אחריו. שלישית, נטען כי המסרון אותו שלחה המתלוננת לידיד בתאילנד דווקא מחליש את גרסתה בדבר קיומו של אונס, וזאת משום שלצד האמירה כי נפגעה, רשמה המתלוננת שייתכן ועד מחר זה יעבור לה, אמירה שאינה מתיישבת עם טענתה כי התייחסה לאונס. בנוסף, המערער חוזר על הטענה כי התנהגותה של המתלוננת לאחר האירוע גם כן אינה מתיישבת עם טענת האונס. כמו כן, המערער טוען כי בית המשפט המחוזי שגה בכך שהתייחס להעדרו

של מניע מצד המתלוננת
להעליל עליו כחיזוק
לגרסתה.

13. לגישת המערער, לא היה מקום לדחות את גרסתו בנוגע לאירועים כלא מהימנה. הוא סבור כי אין סתירה בין טענתו כי הפסיק את המגע המיני בחוף הים, לבין עדותו כי עלה לדירתה של המתלוננת מתוך הבנה משותפת כי השניים יקיימו יחסי מין. לשיטתו, גם אם הניח בשלב מסוים של הערב כי ההתגפפות מספיקה באותו שלב, הוא אינו מחויב להחזיק בעמדה זו גם בהמשך הערב, כאשר אפשרות קיומם של יחסי מין הופכת ריאלית יותר. כן טוען המערער, כי שינוי גרסתו ביחס לנסיבות העלייה לדירת המתלוננת מהווה זוטות, שכן בכל מקרה גרסתו סתרה את גרסת המתלוננת בעניין זה.

14. כמו כן, המערער סבור כי בית המשפט המחוזי שגה בכך שדחה את טענתו לפיה לא היה ביכולתו לדעת על חוסר הסכמתה של המתלוננת לקיום יחסי מין עמו. לשיטתו, מחומר הראיות עולה שהאינטרס המרכזי של המתלוננת בשעת האירוע

היה להבטיח שבנה לא יתעורר, כדי שלא יחשף לסיטואציה מינית בין אמו לבין גבר זר. המערער טוען כי בשל כך, המתלוננת לא התנגדה ולא הרימה את קולה בעת קיום יחסי המין, ולכן אף אם לא הייתה מעוניינת בקיומם, לא היה ביכולתו להבין זאת. המערער גורס כי בנסיבות האירוע – כאשר בין הצדדים התקיימה פגישה מוצלחת, אשר כללה נשיקות ומגע מיני, וכאשר השניים שבו אל דירתה של המתלוננת יחדיו תוך שהם משוחחים בדבר האפשרות של קיום עסקים משותפים בעתיד – אין המערער אמור לנחש קיומה של אי הסכמה, אשר לא ניתן לה ביטוי בדרך של התנגדות או הרמת קול. המערער מציין כי ייתכן והיה קהה חושים, ולא היה קשוב לרצונה של המתלוננת, אך לעמדתו אין מדובר במקרה המצדיק הרשעה בעבירות אונס ומעשה סדום.

15. לחלופין, טוען המערער נגד גזר הדין. לטענתו, מתחם העונש אותו קבע בית המשפט המחוזי מחמיר עמו ביחס לרמת הענישה בתיקים דומים, וכי גם עונש המאסר בפועל שהושת עליו הוא

חמור מהראוי. לשיטת המערער, אף בתוך מתחם הענישה שנקבע, היה מקום לפסוק עונש ברף התחתון של המתחם, וזאת משום שהרשעתו נגעה לעבירת אינוס חד-פעמית, אשר נעברה בנסיבות מקלות יחסית, ובפרט ללא אלימות. המערער מוסיף כי בית המשפט המחוזי לא שקל כשיקול לקולה בגזר דינו את מצבו הרפואי, ואת מעצר הבית בו שהה. כמו כן, המערער סבור כי סכום הפיצוי שנפסק למתלוננת הוא סכום שאינו מידתי ואינו סביר ביחס לנזק שנגרם לה. כן נטען כי למערער אין כל אפשרות ממשית לשלם את הפיצוי, לנוכח מעצר הבית הממושך בו שהה ותקופת המאסר הממושכת שנגזרה עליו.

16. מנגד, עמדת המשיבה היא שיש לדחות את הערעור על שני חלקיו. בכל הנוגע להכרעת הדין, המשיבה טוענת כי זו מבוססת על ממצאי מהימנות מובהקים, אשר לערכאה הדיונית יתרון מכריע בהערכתם - בפרט כאשר מדובר בעדות של נפגע עבירות מין - ואשר אין ערכאת הערעור נוהגת

להתערב בהם. לגישת המשיבה, טיעוניו של המערער בערעור נטענו בהרחבה בפני בית המשפט המחוזי ונדחו בהכרעת דין מנומקת ומבוססת.

17. אף לגופו של עניין, המשיבה סבורה כי בצדק הסתמך בית המשפט המחוזי על עדות המתלוננת. לשיטת המשיבה, בעדות המתלוננת אותנטיות הבולטת בנקודות רבות, ובפרט בתיאורים המפורטים שמסרה לגבי השתלשלות המפגש בינה לבין המערער. לעמדת המשיבה, בהסבריה של המתלוננת יש לענות לתמיהות אותן מעלה המערער, והם מעידים על אמינותה. זאת, הן משום שלא הסתירה פרטים אשר יש בהם לפגוע בגרסתה ולהציג אותה כמי שתגובותיה לא תאמו באופן אידיאלי את האופן בו מדמיינים את תגובתה של נפגע עבירת מין במהלך האירוע, והן מכיוון שלא ניסתה להפריז בתיאור מעשיו של המערער.

18. בנוסף, המשיבה טוענת כי עדותה של המתלוננת לא זוהמה, וכי הרגשתה בכל שלב הייתה כי נאנסה. לעמדת המשיבה, חוסר

הבטחון אותו תיארה המתלוננת נוגע לשאלה האם אכ מדובר באונס מבחינה משפטית, ואין לייחס לו משמעות, אלא לתיאור העבדתי של האירוע – תיאור בו המתלוננת הייתה עקבית וגרסתה התקבלה כאמינה. כמו כן, המשיבה סבורה כי אין בעיכוב בפנייה למשטרה להעיד על כך שיחסי המין היו בהסכמה, אלא על כך שהמתלוננת לא הייתה מעוניינת לעבור את דרך החתחתים שתלונה זו מביאה עמה. עוד גורסת המשיבה כי התגותה של המתלוננת לאחר האירוע ועדות מכריה בדבר מצבה הנפשי ביום המחרת מצביעים על האופן החד משמעי בו חוותה את האירוע כאירוע אונס, ומחזקים את גרסתה.

19. לענין גרסתו של המערער, חוזרת המשיבה על קביעותיו של בית המשפט המחוזי בדבר חוסר המהימנות של גרסתו בנקודות רבות: ראשית, מדגישה המשיבה את אי-אמינותו של המערער, שעלתה כבר מכך שמסר למתלוננת פרטים לא נכונים לגבי עצמו בשלב ההיכרות. שנית, המשיבה מפנה לשינוי הגרסה של המערער בדבר

נסיבות העלייה לדירה. שלישית, המשיבה עומדת על כך שבית המשפט המחוזי התרשם כי טענות המערער בדבר המניע לטפילת האשמה עליו הן חסרות בסיס, בפרט נוכח העובדה כי המתלוננת החליטה להגיש תלונה רק לאחר שקיבלה תמיכה נפשית לכך מחבריה.

20. בכל הנוגע לגזר הדין, המשיבה סבורה כי אין מקום להתערב בעונש. לעמדתה, בהתחשב במידת הפגיעה בערכים החברתיים עקב ביצוע העבירה ובנסיבות הקשורות בביצועה, מתחם העונש אותו קבע בית המשפט המחוזי הוא סביר, ואף נוטה במידה מסוימת לקולה. כמו כן, לעמדתה, עונשו של המערער נגזר תוך התחשבות בשיקולים לקולה המתקיימים בעניינו, ועל כן אין מקום להקלה נוספת. עוד טוענת המשיבה כי אין מקום להתערב בגובה הפיצויים שנפסקו למתלוננת, נוכח הנזקים הרבים אשר נגרמו לה, כפי שפורטו בתסקיר נפגע העבירה.

דיון והכרעה

הערעור על הכרעת הדין

21. כבר בתחילת הדברים, אומר כי מצאתי שפסק דינו של בית המשפט המחוזי הוא נכון וראוי, וכי איני רואה טעם להתערב בו הרשעתו של המערער נעשתה בפסק דין מנומק כדבעי, בו בית המשפט המחוזי בחן באופן קפדני את הראיות והעדויות אשר הוצגו לפניו, וקבע את ממצאיו על סמך בחינה מעמיקה זו. סבירני כי ממצאיו של בית המשפט המחוזי אכן מוכיחים את אשמתו של המערער מעבר לספק סביר.

22. יודגש, כי בית המשפט המחוזי מצא כי די בעדותה של המתלוננת לשם הרשעתו של המערער בעבירות המיוחסות לו, כאשר הנימוקים למסקנה זו, בהתאם לדרישת ההנמקה הקבועה בסעיף 54א(ב) לפקודת הראיות, היו בכך שהעדות הייתה מהימנה באופן מובהק, ברורה ורווית פרטים. בנוסף, הפנה בית המשפט המחוזי בהכרעת דינו לראיות נוספות - מצבה הנפשי של המתלוננת ומעשיה לאחר האירוע - אשר היוו נדבך נוסף המחזק את המסקנה אליה הגיע. משכך, אבחן תחילה את טענות המערער בדבר

ממצאי המהימנות והעובדה
אותם קבע בית המשפט
המחוזי ביחס לעדות
המתלוננת, ולאחר מכן אבחן
את טענותיו בנוגע לגרסתו
ולראיות לחיזוק המסקנה
המרשיעה.

ממצאי מהימנות במקרים של עבירות

מין

23. הלכה ידועה בפסיקת בית
משפט זה היא שככלל,
ערכאת הערעור לא תיטה
להתערב בממצאיה של
הערכאה הדיונית אשר עניינם
בעובדה ובמהימנות, וזאת
לאור יתרונה האינהרנטי של
הערכאה הדיונית, הנגזר
מאפשרותה להתרשם מן
העדים באופן ישיר ובלתי
אמצעי (ראו למשל: ע"פ
2848/14 סיגר נ' מדינת
ישראל, פסקה 26
(12.11.2014) (להלן: ע"פ
2848/14); ע"פ 7899/13
פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה
17 והאסמכתאות שם
(24.6.2014)). כאשר ממצאי
הערכאה הדיונית מבוססים
על הופעתם, התנהגותם
ודבריהם של העדים, תיעשה
התערבותה של ערכאת
הערעור רק במקרים חריגים,
בהם ממצאי הערכאה
הדיונית נסמכים על שיקולי

היגיון; כאשר נפלו טיעויות של ממש באופן הערכת המהימנות; או במצבים בהם הוצגו בפני הערכאה הדיונית עובדות ממשיות, לפיהן לא היה ניתן לקבוע את הממצאים שקבער (ראו למשל: ע"פ 3283/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 27 (12.11.2014); ע"פ 5385/13 (4.12.2013)).

24. ההלכה בדבר אי-התערבות ערכאת הערעור מקבלת משנה תוקף, מקום בו נבחנות קביעותיה של ערכאה דיונית בעניין עבירה מין, עבירות אשר ברוב המכריע של המקרים נעשות בצנעה, בנסיבות בהן רב הנכתר על הגלוי, וכאשר העדים היחידים למעשים נוראים אלו הם הפוגע והנפגע (ע"פ 5582/09 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 83 (20.10.2010); ע"פ 10163/08 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (13.9.2010) (להלן: ע"פ 10163/08)). על כן, הכלל הנוהג הוא כי בחינת מהימנותם של נפגעי עבירות מין אינה שקולה לבחינת מהימנותו של עד רגיל, וכי אי-דיוקים או השמטת פרטים

על ידי נפגע - אין בהם,
 כשלעצמם, לערער את
 מהימנות הגרסה, ובלבד
 ש"גרעין העדות" מהימן (בית
 משפט זה חזר על דברים אלו
 אך לאחרונה, בע"פ 5808/14
 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה
 11 (7.10.2015)). בע"פ
 1473/12 פלוני נ' מדינת
 ישראל, פסקה 18
 (5.11.2014), עמדתי על
 האופן בו יש ליישם את הכלל
 האמור:

"ברם, אספקלריה שונה זו שבה
 נבחנת גרסתו של קורבן עבירות מין,
 אינה יכולה להפוך את ההליך
 הפלילי, אשר במרכזו הנאשם,
 לפלסטר. מכאן, על בית המשפט
 להמשיך ולבחון האם נתקיים אותו
 "ספק סביר" הנדרש על פי סעיף
 34כב לחוק העונשין. בעשותו כן, על
 השופט לבחון האם בעדותו של
 מתלונן בעבירות מין עדיין ניצב גרעין
 של אמת, או סיפור ברור ויציב שיש בו
 כדי לתאר את הטראומה הקשה
 שהייתה מנת חלקו. משנוכח בית
 המשפט שלערעור כי מסקנותיה של
 הערכאה הדיונית, (אשר זוקקו מתוך
 ממצאיה העובדתיים), הולמות
 מסקנה זו, עליו לנקוט בכלל הרגיל
 ולהימנע מהתערבות (ראו: פרשת
 וקנין, פסקה 44; ע"פ 28/49 זרקא נ'
 היועץ המשפטי, פ"ד ד 504, 524-
 523, 528 (1950); עניין פלוני,
 בפסקה 14). יש לזכור כי לא כל

תמיהה תעלה כדי ספק סביר המצדיק את זיכוי של הנאשם, אלא נדרש ספק רציני, הגיוני ובעל אחיזה מעשית במציאות(ראו: פרשת וקנין, פסקה 48; ע"פ 7220/05 נימר נ' מדינת ישראל, פסקה 26 (31.5.2007)). (ההדגשה אינה במקור – ס.ג.).

25. בישום הלכות אלה על המקרה שלפנינו, ולאחר שבחנתי את ממצאיו של בית המשפט המחוזי ואת טענות הצדדים – ובפרט את ה"תמיהות" אשר לשיטת המערער קיימות בגרסת המתלוננת – לא מצאתי כי יש מקום להתערבות בקביעותיו ובמסקנותיו של בית המשפט המחוזי, כפי שאפרט להלן.

גרסת המתלוננת

26. המתלוננת סיפקה בעדותה הסברים משכנעים ל"תמיהות" אותן מציג המערער, אשר משתלבים היטב בגרסתה בדבר האירועים מושא כתב האישום. כך, המערער מפנה לעדות המתלוננת לפיה כאשר היא מכירה אדם חדש, תמיד מתלווה אליה לפגישה חברתה הטובה ובן-זוגה של החברה. חרף זאת, וחרף העובדה שטענה כי המערער

לא מצא חן בעיניה, עדיין הסכימה המתלוננת להיפגש עמו בגפה ואף לנסוע עמו ל**** ****. ביחס לנקודה זו, העידה המתלוננת כי חברתה שכנעה אותה לתת למערער הזדמנות, על אף שמראהו לא מצא חן בעיניה, משום שהיא "כל הזמן פוסלת" וכי "אולי הוא בחור טוב", ועל כן הסכימה להיפגש עמו. תכניתה הייתה להיפגש עמו בנוכחות חברתה, אולם המערער התקשר אליה ביום האירוע, בסביבות השעה 21:30, והודיע לה כי הוא נמצא בדרכו לביתה. כאשר השיבה לו כי אינה יכולה לצאת משום שבנה ישן, השיב המערער כי "זה לא יפה כי הוא עושה מאמץ ובא כל כך רחוק", ולאחר דברים אלה הסכימה המתלוננת לפגוש את המערער. התנהגות זו מתיישבת היטב עם גרסתה של המתלוננת בדבר המשך הערב, לפיה המערער ניצל את תמימותה וטוב ליבה כדי להשיג את מבוקשו, ובפרט עם עדותה כי לא היה לה נעים לסרב למערער כאשר ביקש לעלות לדירתה כדי להתפנות.

עוד מפנה המערער לכך שהמתלוננת העידה כי לא הייתה מעוניינת להיפגש

עמו משום שלא היה לה סידור לבנה הקטן, אך בסופו של דבר נסעה עמו לפגישה שארכה כשעתיים, תוך שהיא מותירה את בנה לבדו בדירה. המערער סבור כי עדותה בעניין זה פוגעת במהימנות גרסתה, ואולם סבורני כי יש בכך דווקא לחזק את מסקנת בית המשפט המחוזי כי המתלוננת לא נמנעה מהצגתם של פרטים אשר אינם נוחים לה ולגרסתה, שכן היא לא נמנעה מלהציג את עצמה באור שלילי, כמי שהותירה את בנה הקטן ישן לבדו בדירה כדי לצאת לפגישה.

כמו כן, המערער הפנה לכך שהמתלוננת טענה בעדותה כי הוא היה הוצפן ויזם. מגע מיני לאורך הפגישה וכי הדבר לא מצא חן בעיניה, אך בכל זאת יזמה את ההליכה לחוף הים ולאחר מכן הסכימה לנסוע ברכבו חזרה לביתה, במקום לסיים את הפגישה בו במקום. בחינת עדותה של המתלוננת בדבר השתלשלות הפגישה עם המערער מראה כי על אף שסברה שהוא חוצפן בהתנהלותו בבית הקפה, היא הוסיפה כי חשבה שהוא אדם "פתוח, ישראלי" וביקשה לתת לו הזדמנות ולהכיר אותו. לפי עדותה, רק נוכח התנהגות מינית בוטה יותר מצדו של המערער בחוף הים החליטה כי אינה מעוניינת בקשר עמו, ובשלב זה אכן ביקשה ממנו כי יחזיר אותה לביתה. כן העידה המתלוננת בחקירתה הנגדית – כאשר נשאלה מדוע

הכניסה את המערער לביתה, על אף שחתר לקיום מגע מיני – כי לא חששה שהמערער יעשה לה משהו בכוח, ולא סברה שהוא מסוגל למעשה כזה, ודברים אלו רלבנטיים גם להסכמתה לנסוע ברכבו חזרה לביתה מחוץ הים. לטעמי, התנהלותה של המתלוננת, כפי שהיא עולה מעדותה, אינה מעוררת תמיהה ואין בה לעורר ספק בגרסתה, שכן סביר כי המתלוננת לא תהיה מעוניינת בהמשך הקשר עם המערער, משום שהיא חושבת כי הוא מנסה ליזום מגעים מיניים בשלב מוקדם, אך במקביל לא תתרשם כי הוא מסוגל לנסות ולבצע בה מעשים מיניים בניגוד להסכמתה – ועל כן תסכים להימצא עמו ברכבו או בדירתה.

לסיכומה של נקודה זו, לא מצאתי כי יש ממש באותן "תמיהות" אליהן הפנה המערער בעדותה של המתלוננת. סבורני כי עדותה מספקת הסברים נאותים לאותן "תמיהות", המתיישבים היטב עם גרסתה כמכלול ועם ממצאיו של בית המשפט המחוזי, ובוודאי שאין בהם לעורר את אותו ספק רציני, הגיוני ובעל אחיזה ממשית במציאות אשר יצדיק את התערבותו של בית משפט זה.

27. כן, דין טענת המערער בדבר הסתרת פרטים על ידי המתלוננת להידחות. טענה זו הועלתה כבר בבית המשפט

המחוזי, ונדחתה בהכרעת
דינו. בית המשפט קבע
במפורש בפסקה 33 לפסק
דינו כי המתלוננת 'הודתה
בקיום מעשים מיניים
משותפים בהסכמה במפגש
בבית הקפה (שכאמור צולם
על ידי מצלמות במקום) ולא
ניסתה להסתירם בעדותה"
(ההדגשה אינה במקור -
ס.ג.). לא מצאתי כי יש בכך
שהמתלוננת לא גילתה על
הנשיקה בבית הקפה
לחברתה ולא לבז כאשר
סיפרה להם על האירוע
לשנות ממסקנה זו. מן
המפורסמות היא כי בקרב
נפגעות עבירות אונס קיימת
תופעה של תיאור ראשוני
מופחת בפרטים, אשר
מתמקד בפגיעה המינית
(ראו: ע"פ 8916/08 פלוני נ'
מדינת ישראל, פסקה 31
(1.7.2009)). בנסיבות
המקרה שלפנינו, איני סבור
כי החסרת הנשיקה בבית
הקפה מתיאורה הראשוני של
המתלוננת לאירוע שחוותה,
מהווה ניסיון מתוחכם
להסתיר פרטים כפי שטוען
המערער.

28. בנוסף, איני מוצא הצדקה
להתערב במסקנתו של בית
המשפט המחוזי, לפיה בשעה
שהגישה את תלונתה

במשטרה, לא "זוהמה" עדותה של המתלוננת. המערער טוען כי המתלוננת לא הביעה את חוסר הסכמתה במהלך האירוע בדירתה, ועל כן לא הייתה בטוחה שמדובר באונס, וכי רק לאחר השיחה עם אלבז הוסיפה לגרסתה תיאורי אי-הסכמה, בשל השאלות ששאל אותה. לטענתו, לא תיתכן גרסתה כי אמרה למערער שהיא מרגישה שהוא אונס אותה במהלך האירוע, אך לא הייתה בטוחה בקיומו של אונס לאחר המקרה. יודגש, כי בית המשפט המחוזי קבע בעניין זה ממצאי מהימנות מובהקים – המבוססים על התרשמותו מעדויות המתלוננת ואלבז – כי חוסר הביטחון של המתלוננת בדבר קיומו של אונס נגע להעדר ידיעה בדבר הכותרת המשפטית הנכונה לאירוע, לאור נסיבותיו המיוחדות: המתלוננת יצאה עם המערער לפגישה ונצפתה מתנשקת ומתגפפת עמו; הכניסה אותו לביתה בשעת לילה מאוחרת; התאבנה בשלב מסוים של אירוע האונס וחדלה מלהתנגד, כשהיא אומרת למערער שיסיים וילך; וחשה כי היה לה חלק באירוע

משום שבתמימותה אפשרה למערער להגיע למצב בו ביכולתו לבצע בה את זממו. בנסיבות אלה, בית המשפט המחוזי קבע שהמתלוננת לא ידעה בבירור כי מדובר במקרה של חוסר הסכמה ואונס מבחינה משפטית, אולם זאת מבלי להסתייג מהעובדות שתיארה, אשר כללו הבהרה חד-משמעית כי אינה מעוניינת בקיום יחסי מין. כמו כן, איני רואה כל סתירה בין אמירתה של המתלוננת למערער לבין חוסר בטחונה לאחר האירוע. כאמור, המתלוננת סברה שהביעה בבירור את אי-הסכמתה במהלך האירוע, ואמירתה כי היא מרגישה שהמערער אונס אותה מבטאת את תחושתה זו כי המעשים נעשים בה בניגוד לרצונה. לעומת זאת, חוסר הביכחון של המתלוננת לאחר האירועים היה בדבר הכוהרת המשפטית הנכונה, לאור הנסיבות המפורטות לעיל, ספק אובייקטיבי אשר יכול היה לקנן בה אף אם תחושתה הסובייקטיבית במהלך האירוע הייתה כי נאנסה.

עוד קבע בית המשפט המחוזי כי אלבו לא הביא לשינוי עמדתה של

המתלוננת בכך שאמר לה שלדעתו מדובר באונס, שכן הוא לא שינה את העובדות אשר תוארו על ידה, אלא מסר לה את פרשנותו המשפטית לעובדות שתיארה, ועל כן נמצא כי עדותה לא זוהמה והייתה עקבית מתחילתה. ממצאיו של בית המשפט המחוזי בדבר חוסר הביטחון של המתלוננת נקבעו תוך דיון מפורט ומנומק, ועל רקע התרשמותו מהעדים שהעידו בפניו. ממצאים אלו מהווים ממצאי מהימנות מובהקים, ואיני מוצא כי התקיימו בממצאים אלה התנאים להתערבותו של בית משפט זה, כפי שפורטו לעיל.

29. זאת ועוד, המערער טוען כי בית המשפט המחוזי שגה בכך שנתן משקל להופעת המתלוננת על דוכן העדים, אשר כללה פרצי בכי, שתיקות ותנועות גוף, אשר לפי קביעת בית המשפט המחוזי העידו על כך שהעידה "מדם לבה". המערער מפנה לפסק דינו של בית משפט זה בע"פ 3435/13 פלוני נ' מדינת ישראל (8.5.2014) (להלן: ע"פ 3435/13), ולומד ממנו כי אין בהתייפחותה של המתלוננת והתנהגותה מעל דוכן העדים, כשלעצמן, לחזק את גרסתה. יש לדחות טענה זו מכל וכל. פסק דין בע"פ 3435/13 עסק במצב בו מצבו הנפשי של הנפגע הוא

העומד כחיץ בין מהימנותו
 הסובייקטיבית ואמונתו כי
 נפגע, לבין המהימנות
 האובייקטיבית שיש לייחס
 לגרסתו – למשל במקרים של
 עדות נפגע הלוקה בנפשו.
 מדובר במצבים בהם קיים
 חשש כי הנפגע אינו מבקש
 למסור עדות שקר ומאמין
 בכנית כי נפגע, אך גרסתו
 והאופן בו הוא קולט את
 המציאות מושפעים מהפרעת
 אישיות או ממחלת נפש.
 יודגש כי חברי השופטי עמית
 ציין בפסק דינו בע"פ
 3435/13 במפורש: "במצב
 הדברים הרגיל, ברי כי
 להתנהגותה של מתלוננת על
 דוכן העדים חשיבות רבה
 בהערכת 'אותות האמת' של
 עדותה על ידי המותב היושב
 לדין אלא שבמקרה דנן,
 הדברים יכולים להתפרש אך
 כחיזק של מהימנותה
 הסובייקטיבית של
 המתלוננת" (פסקה 163
 לפסק דינו).

30. על סמך כל האמור, נחה
 דעתי כי יש לדחות את טענות
 המערער כלפי מהימנות
 גרסת המתלוננת, וכי אין
 מקום להתערבות בממצאי
 המהימנות והעובדה אשר
 נקבעו על סמך גרסה זו.

גרסת המערער

31. לשיטת המערער, לא היה מקום לדחות את גרסתו כלא אמינה, ולהעדיף על פניה את גרסת המתלוננת. לטענתו, הוא שיתף פעולה בחקירותיו, מסר גרסה מלאה ומפורטת בה לא הכחיש קיומם של יחסי מין, ולא הסתיר את העובדה שמסר פרטים לא נכונים. באתר ההיכרויות. לעמדתו, בדחיית גרסתו נתפס בית המשפט המחוזי בזוטות – כגון שינוי גרסתו בדבר נסיבות העלייה לדירה – והעניק משקל רב מדי להעדרו של מניע מצד המתלוננת להעליל עליו.

32. איני מקבל את טענות המערער בעניין זה. יוער תחילה, כי טענת המערער כי יש להעדיף את גרסתו בשל היותה מפורטת הועלתה בפני בית המשפט המחוזי ונדחתה. כמו כן, עמדתו של המערער לפיה שינוי גרסתו בדבר נסיבות העלייה לדירה מהווה זוטות אינה יכולה להתקבל. מדובר בשינוי גרסה אשר נעשה ביחס לנקודה מהותית בהשתלשלות האירועים, כך שהגרסה החדשה תהא תואמת יותר את גרסתו הכללית בדבר יוזמתה של

המתלוננת לקיום יחסי מין
 בדייתה - וכל זאת מבלי
 שניתן לשינוי הגרסה הסבר
 המניח את הדעת גם בשלב
 הערעור. בנסיבות אלה,
 בצדק ייחס בית המשפט
 המחוזי משקל לשינוי הגרסה
 בהערכת מהימנותו של
 המערער.

זאת ועוד, בניגוד לטענתו של
 המערער, בית המשפט המחוזי לא
 דחה את גרסתו בהתבסס על שינוי
 הגרסה בנוגע לנסיבות העלייה לדירה
 בלבד. לצד שינוי זה, בית המשפט
 מצא בגרסת המערער סתירות
 פנימיות. אשר אכן לא זכו גם כן
 להסבר המניח את הדעת ראשית,
 טענתו של המערער כי גילה
 למתלוננת במהלך הפגישה כי מסר
 באתר ההיכרויות פרטים לא נכונים
 לגביו אינה מתיישבת עם רמשך
 גרסתו, לפיה המתלוננת הייתה
 מעוניינת בסיוע כלכלי ממנו למיזם
 עסקי שתכננה. כמו כן, גרסתו בדבר
 פגישה מוצלחת בין השניים, אשר
 הובילה למגעים מיניים בחוף הים
 וליחסי מין מוסכמים אשר המתלוננת
 נהנתה מהם, אינה מתיישבת כלל
 ועיקר עם התנהגותה של המתלוננת
 מיד לאחר שעזב את דירתה. כך גם
 טענתו כי הסכים לסייע כלכלית
 למתלוננת במיזם עסקי אינה
 מתיישבת עם ניסיון לטפול עליו
 בהמשך אשמת שווא ממניע כלכלי,
 כפי שטען. בעניין זה יוער, כי טענתו

של המערער לפיה נקבע בפסיקת בית משפט זה כי להעדרו של מניע להעליל על הנאשם אין כל משמעות ראייתית אינה נכונה. אכן, אין נאשם חייב לספק מניע המסביר מדוע יבקש עד תביעה להעליל עליו, לשם הוכחת חפותו (ע"פ 7653/11 ידען נ' מדינת ישראל, פסקה 37 (26.7.2012)), אולם נקבע עוד כי בנסיבות המתאימות, "העדרו של מניע ממשי להעליל על הנאשם יכול לשמש תימוכין למהימנות המתלוננת" (ע"פ 4930/07 טולדו נ' מדינת ישראל, פסקה 25 לפסק דיני (10.12.2009) (להלן: עניין טולדו); וראו גם: ע"פ 7513/08 בסרייב נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (13.7.2009)). בנסיבות המקרה שלפנינו, סבורני כי אכן התקיימו נסיבות כאמור, שכן טענת העללת העלילה אינה יכולה להתיישב עם גרסתו של המערער לאירועים. משכך, אני מוצא כי בצדק העדיף בית המשפט המחוזי את גרסת המתלוננת על פני גרסתו של המערער, וכי אין מקום להתערבותנו.

חובת ההנמקה

33. כאמור לעיל, בית המשפט המחוזי סבר כי די בעדותה של המתלוננת להרשעתו של המערער, בהתאם לסעיף 54א(ב) לפקודת הראיות. המערער טוען כי בראיות שאליהן הפנה בית המשפט המחוזי לחיזוק מסקנתו אין

ממש, וכי לא ניתן לבכס על עדותה של המתלוננת בלבד את הרשעתו. דין טענות אלה להידחות. ראשית, בבואו של בית המשפט להרשיע נאשם על פי עדות יחידה של נפגע עבירת מין, די במתן אמון מלא ומפורש בגרסתו של הנפגע על מנת למלא את חובת ההנמקה (ראו: עניין טולדו, פסקה 21 לפסק דיני; ע"פ 8148/11 מנשה ז' מדינת ישראל, פסקה ט"ו (15.4.2013)). משמצאתי כי אין מקום להתערב במהימנות אותה ייחס בית המשפט המחוזי לגרסתה של המתלוננת, ובאמון המלא שנתן בעדותה, הרי שכבר בכך די כדי לאשר את הכרעת דינו של בית המשפט המחוזי.

34. נוסף על כך, אני סבור כי יש בראיות אליהן הפנה בית המשפט המחוזי – בדבר מעשי המתלוננת לאחר האירוע ומצבה הנפשי הקשה, כפי שבאו לידי ביטוי בעדויות חבריה – כדי לתמוך במסקנתו. כפי שפירט בית המשפט המחוזי בהכרעת דינו, מיד לאחר האירוע מחקה המתלוננת את המערער מחשבון הפייסבוק שלה, ושלחה מסרון לידי הנמצא בחוץ לארץ ובו

תיארה כי נפגעה וכי היא מפחדת להכיר גברים או לצאת עמם. למחרת היום, כאשר שלח המערער הודעות למתלוננת בשאלה מדוע מחקה אותו, הטיחה בו, בין השאר, כי "לקח בכוח" וכי "זה היה אונס". מעשים אלו, אשר החלו מיד לאחר האירוע, אינם עולים בקנה אחד עם גרסת המערער, ואני מוצא כי אכן יש בהם לחזק את גרסת המתלוננת בדבר קיומו של אונס. במאמר מוסגר, יצוין כי אני סבור כי יש בכך שהמתלוננת כתבה במסרון לידיד שייתכן והפגיעה תעבור לה עד מחר, כדי להעיד על כך שלא התייחסה לאונס. התנהלות זו עשויה דווקא לחזק את המסקנה בדבר תחושת הבלבול וחוסר הוודאות שבה שרתה מיד לאחר האירוע.

35. מסקנה זו אינה נחלשת נוכח טענות המערער כי במקביל למעשים האמורים, שיחקה המתלוננת במשחק בטלפון הנייד שלה, גלשה באתר ההיכרויות ואף ניגשה ללשכת התעסוקה ולראיון עבודה למחרת. בית המשפט המחוזי קבע לעניין זה, ובצדק, כי אין לבחון את התנהגותה של נפגעת עבירת מין בפלס

התנהגות של אדם שלא
נעברה בו עבירה. כלל
בפסיקת בית משפט זה הוא
כי אין לבחון בדיעבד את
חוסר הסבירות בהתנהגות
של נפגע עבירת מין בשעת
העבירה או לאחר מעשה,
ולקבוע משום כך כי אינה
דוברת אמת, שכן לא ניתן
לאבחן ולאפיין מהי התנהגות
"סבירה" שכזו (עניין טולדו,
בפסקה 12 לפסק דינו של
השופט ח' מלצר, אשר
התקבלו במלואם על ידי
עמדת הרוב באותו מקרה,
ראו פסקה 14 לפסק דיני
שם).

36. כמו כן, העדויות על מצבה
הנפשי הקשה של המתלוננת
ביום המחרת הן בעלות
משקל. כידוע, עדות על מצבו
הנפשי של נפגע עבירת מין,
בסמוך לאחר האירועים,
עשויה אף לעלות כדי סיוע
(ע"פ 6140/11 פלוני נ' מדינת
ישראל, פסקה 42
(9.5.2012); ע"פ 6643/05
מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה
38), וודאי שיש בה לתמוך
במהימנות גרסת המתלוננת.
המערער טוען כי לא היה
מקום לקבל עדויות אלה,
משעסקו במצבה הנפשי
מספר שעות לאחר האירוע,
ולא "בסמוך אליו", אך אני

סבור כי אין בטענה זו ממש. אין כל הכרח כי עדות בדבר מצב נפשי של נפגע עבירת מין תינתן מיד לאחר המעשה, כדי שתיחשב לראיה העולה כדי סיוע, אם כיייתכן שחלוף הזמן יפגע במשקלה של עדות כזו. מכל מקום, בעניין שלפנינו עסקין בעדויות בדבר מצב נפשי לצורך תמיכה במהימנות גרסת המתלוננת, ולא בסיוע ראייתי לעדותה, ולשם כך די בעדויות אשר נמצאו מהימנות על בית המשפט המחוזי, ומהן עולה כי המתלוננת אכן סבלה ממצוקה קשה בבוקר שלמחרת האירוע.

37. עוד סבור המערער כי התקיים בעניינו מחדל חקירה, משום שלא הובא לעדות א' א', עמו שוחחה המתלוננת את השיחות הנוספות, שהיו שיחותיה הראשונות לאחר האירוע. בעניין זה יצוין, כי עובדת קיומו של מחדל חקירה אין בה, כשלעצמה, להביא לזיכוי של נאשם, ועל בית המשפט לתת דעתו לשאלה האם חרף קיומו של המחדל, הונחה תשתית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו (ע"פ 10163/08, פסקה 18). איני סבור כי המחדל עליו

מצביע המערער הוא מחדל מהותי היורד לשורש העניין, ועולה כדי ביסוס ספק סביר באישמתו בעבירות המיוחסות לו. נוכח המהימנות הרבה שנתנה לעדות המתלוננת, ונוכח קיומן של ראיות למצב נפשי קשה ולמצוקה של המתלוננת לאחר המפגש עם המערער, אני סבור כי התשתית הראייתית נגד המערער חזקה ומוכיחה את אשמתו מעבר לספק סביר, ואין במחדל המתואר לשנות מכך. על כן, אני מוצא כי בית המשפט המחוזי נימק כדבעי את החלטתו להסתמך על עדותה של המתלוננת כעדות יחידה לצורך הרשעתו של המערער, בהתאם לחובתו לפי סעיף 54א(ב) לפקודת הראיות.

38. משמצאתי כי אין להתערב בממצאי המהימנות והעובדה אותם קבע בית המשפט המחוזי ביחס לעדויות המערער והמתלוננת, דין טענת המערער כי לא היה ביכולתו לדעת על אי-הסכמתה של המתלוננת לקיים יחסי מין להידחות אף היא. בית המשפט המחוזי קבע מפורשות כי המתלוננת הביעה את חוסר הסכמתה בפני המערער (פסקה 94

לפסק הדין), ומשכך מתחייבת המסקנה כי עשה את המעשים, במודע, "שלא בהסכמתה החופשית". משעה שהמתלוננת הביעה את אי-הסכמתה בצורה מפורשת, אין כל רלבנטיות לעובדה שלא צעקה או התנגדה בצורה אקטיבית. כפי שהדגיש בית המשפט המחוזי: "כשאישה אומרת 'לא' ואף 'כשה'לא' נשמע 'חלש', משמעותו 'לא'. הא ותו לא" (שם; וראו גם: ע"פ 5612/92 מדינת ישראל נ' בארי, פ"ד מח(1) 302, פסקאות 13-14 לפסק דינו של השופט מ' חשין (1993)).

39. על סמך כל האמור לעיל, נחה דעתי כי בצדק הרשיע בית המשפט המחוזי את המערער בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

גזר הדין

40. אקדים ואומר כי מצאתי שיש לדחות גם את הערעור הנוגע לחומרת העונש שהוטל על המערער. הלכה ידועה היא שערכאת הערעור אינה מתערבת בחומרת העונש שנקבע על ידי הערכאה הדיונית, אלא במקרים חריגים בהם נפלה טעות

מהותית בגזר דינה של הערכאה הדיונית, או כאשר העונש שנגזר חורג במידה קיצונית ממדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים (ראו: ע"פ 5221/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (27.10.2014); ע"פ 3091/08 טרייגר נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (29.1.2009)). לאחר שבחנתי את גזר דינו של בית המשפט המחוזי במקרה שלפנינו, אינני סבור כי מקרה זה נופל בגדר אותם מקרים חריגים, כפי שיפורט להלן.

41. גזר דינו של בית המשפט המחוזי מפורט, ומונה את מלוא טענותיהם של הצדדים לפניו. בקביעת מתחם העונש ההולם בנסיבות המקרה, עמד בית המשפט המחוזי על הפסיקה אשר הובאה על ידי הצדדים, תוך שניתח בפירוט את נסיבותיהם של אותם מקרים. לא מצאתי ממש בטענתו של המערער כי מתחם העונש חורג ממדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים. בפסיקת בית משפט זה הודגש כי מדיניות הענישה בעבירות מין צריכה להיות מחמירה, ולבטא את הנזקים המשמעותיים הנגרמים לנפגעי עבירות אלה (ע"פ

8031/13 שדרין נ' מדינת
 ישראל, פסקה 38
 (22.7.2015); ע"פ 5949/13
 שרחה נ' מדינת ישראל,
 פסקה 37 (17.3.2014), וכן
 את האינטרס הציבורי
 בהרתעתם של עברייני מין
 פוטנציאליים ממימוש
 מזימותיהם (ע"פ 2848/14,
 פסקה 40): לא בכדי נקבע
 בחלק מעבירות המין עונש
 מינימום בסעיף 355 לחוק
 העונשין. במקרה שלפנינו,
 אף נקבע הרף התחתון של
 מתחם העונש ההולם על
 עונש המינימום לעבירת
 האונס בה הורשע המערער
 (4 שנות מאסר) ועל כן קשה
 להלום את טענתו כי מדובר
 במתחם ענישה מחמיר יתר
 על המידה. זאת, בפרט
 כאשר בבית המשפט המחוזי
 הייתה עמדתו של המערער כי
 מתחם העונש ההולם הוא בין
 4 ל-7 שנות מאסר.

42. כמו כן, עונש המאסר בפועל
 שהוטל על המערער הוא
 עונש ראוי, המאזן היטב בין
 השיקולים לקולה ולחומרה
 בעניינו, ולבין חומרת מעשהו.
 בית המשפט המחוזי התחשב
 בשיקולים המרכזיים לקולה
 בעניינו של המערער, ואף אם
 לא ציין בית המשפט המחוזי
 בגזר דינו במפורש שיקולים

נוספים, אין בכך לשנות מהתוצאה אליה הגיע. כאמור במר דינו של בית המשפט המחוזי, המערער ניצל את טוב ליבה של המתלוננת ואת פגיעותה בשל רצונה לא להעיר את בנה, כדי לרמוס את כבודה ואת האוטונומיה שלה על גופה, תוך שהוא מתעלם מחוסר הסכמתה ומתחינתה כי יחדל ממעשיו. בנסיבות אלה, אין מקום להקל בעונשו של המערער מעבר להקלה שכבר הקל עמו בית המשפט המחוזי, ואין מקום לגזור את עונשו על הרף התחתון של מתחם העונש.

43. כן יש לדחות את טענות המערער נגד סכום הפיצוי שנפסק כי עליו לשלם למתלוננת. כידוע, ערכאת הערעור תתערב בגובה פיצוי שהושת על נאשם במקרים קיצוניים בלבד, כאשר גובה הפיצוי חורג בצורה משמעותית ממדיניות הפיצוי שנקבעה בפסיקה, או מטעם נסיבות כלכליות חריגות (ע"פ 4466/12 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 19 ((8.1.2014)). במקרה שלפנינו, לא מצאתי כי מדובר בסכום פיצוי הגבוה באופן משמעותי ממדיניות הפיצוי

הנוהגת, וזאת בהינתן הנזקים החמורים אשר נגרמו למתלוננת ואשר פורטו בתסקיר נפגע העבירה. סכום זה נועד לסייע למתלוננת בהתמודדות עם אשר אירע לה, ואין מקום להתערב בו.

עוד טוען המערער כי אין לו אפשרות ממשית לשלם יאת סכום הפיצוי נוכח מעצר הבית בו שהה ותקופת המאסר שהוטלה עליו. אלא שחוסר יכולתו כלכלית של המערער אינו שיקול בקביעת סכום הפיצוי לטובת המתלוננת, ואין בהעדר יכולת כלכלית כדי להצדיק התערבות בשיעור הפיצוי שנפסק (וראו: ע"פ 4519/11 שיחרזיב נ' מדינת ישראל, פסקה 31 (4.5.2015); ע"פ 5761/05 מג'דלאוי נ' מדינת ישראל, פסקה ט(2) (24.7.2006)). לפני המערער עומדת האפשרות לפנות למרכז לגביית קנסות, ולבקש כי יפרס סכום הפיצוי לתשלומים. משכך, דין הערעור על גזר הדין להידחות אף הוא.

44. אשר על כן, ומכל הטעמים שבוארו לעיל, אציע לחברי לדחות את הערעור על שני חלקיו.

שׁוֹפֵט

המשנה לנשיאה א' רובינשטיין: אני מסכים.

המשנה לנשיאה

השופט י'

עמית:

אני

מסכים

לשתף

 אימייל
  פייסבוק
  Twitter

 הדפסה
  גוגל
  Reddit

 טאמבלר
  LinkedIn

 Pocket
  פינטרסט

 אהבתי

להיות הראשון שאוהב את זה.

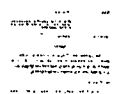
גם קשור

תמר נאות

מיכל

בשירות

פרי	גדיסמן	החונטה
ביהמ"ש	קיימה יחסי	סלים
מחוזי	מין תחת	ג'ובראן:
חיפה: כל	"מרות" עם	הציבור לא
סטוץ הוא	סילבן שלום	זכאי
בחזקת	והתלוננה -	להסתמך
אונס אם	האם	על הלכת
הגבר לא	למתלוננת	לופוליאנס
צילם את	בעבירת מין	קי כדי
יחסי המין -	שהתיישנה	לקבל פטור

ממאסר:	ותלונתה	לא ניתן
דין החונטה	נדחתה יש	להוכיח
לא תקף	זכות	יחסי מין
לאזרח	לפרטיות?	בהסכמה
הפשוט	ב-"כללי"	ללא תיעוד
חיים כהן		בידאו
רע"פ		תפ"ח
1076/16		16531-09-
ב-"כללי"		14
		ב-"כללי"

רשומה זו פורסמה בקטגוריה כללי, עם התגים
 בכל פסק דין של "עבירת מין" שופטי העליון
 טורחים להבהיר עד כמה הם מאמינים לאישה,
 הווה וואחדה קוקסינלית ענדה כוס מין אכבר אלף
 שאראמיט, מוסר ההשכל הוא שאסור לגברים
 לקיים יחסי מין אקראיים עם נימפומניות שרוצות
 סטוצים, מי שמרשיע ללא ראיות כמו הערבוש
 במקרה זה הוא פושע מתועב, מיום ליום השופט
 הערבוש בעליון סלים ג'ובראן נהפך יותר ויותר
 נשי, סלים ג'ובראן בשלב זה הוא עדיין קוקסינלי
 ועדיין לא נשי ממש, סלים ג'ובראן: לאישה
 שעשתה סטוץ באפליקציית היכרויות JDATE
 תמיד שמורה הזכות להפוך את הסטוץ לאונס,
 ע"פ 1072-15, ערעור על הרשעה בעבירת מין
 שבה אין שום ראיה. אפשר להגיע ישירות
 לרשומה זו עם קישור ישיר.

פרקליטת הגיהנום ליזו – חירטוטי הזבל של ח"כ
 וולפוס: "מי שמאיים רוטל סוויד: דורשת
 בהתאבדות צריך להעמיד מפייסבוק, טוויטר
 אותו לדין על "איום" כדי ואינסטגרם לפתוח נציגות
 לזרז את מותו והתאבדותו מאוישת ונגישה למניעת
 "- אהרון פרקש, משה בריונות רשת
 יועד הכהן ועירית כהן
 מסכימים – ע"פ 57262-

12-14 זילפה בר נ'

מדינת ישראל -

כתיבת תגובה

רשום את תגובתך כאן...

בלוג בוורדפרס.קום. | ערכות עיצוב Able. של WordPress.com